

ΣΤΟΝ
«ΑΗ - ΓΙΑΛΟ»

Κόκκινες, μπλέ, πράσι-
νες τέντες Κόκκινα, μπλέ
πράσινα φουστάνια και
πουκάμισα. Φωνές θόρυ-
βος, μιούζικ μπόξ, μαγνη-
τόφωνα τρακατρούκες, ό
καθένας διαλαλεί τώ έμπό-
ρευμα του και τώ πολύχρω-
μο πλήθος κινείται πάνω
— κάτω σαν τά κύματα
τής θάλασσας δίπλα.

—Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ!
Χάνεσαι μέσα σ' αυτό τώ
συνοθύλευμα από γνωστούς
κι' άγνωστούς, από παρελ-
θόν και παρόν, από έθιμα
παλιά που φεύγουν κι' από
άλλα νέα που ειχωρούν θο-
ρυβώδεια, αυθάδεια για να
τονίζουν τήν ευθυμη νότα
του πανηγυριού να τή μπά-
σουν στην εποχή μας.

—Μέ ένα παιδι ό καθέ-
νας σφικτά απ' τώ χέρι
για να μη τά χάσουμε φέ-
ραμε κι' έμεις τή βόλτα
μας στο πανηγύρι του
«Αη Γιαλού» της Λεμε-
σου. Δοκιμάσαμε σισαμό-
πιττες και παστελλάκι,
πήραμε χρωματιστά μπαλ-
λόνια και μπήκαμε στις
θάρκες για «ένα γύρο». "Υ-
στερα σειρά είχαν τά ήλε-
κτρικά αυτοκινητάκια — ή
μοντέρνα βόλτα που λέγα-
με — και τά διάφορα τυ-
χερά παιγνίδια με δώλωμα
τίς κουκλες και τά κουτιά
τά τσιγάρα.

—Ένα μείγμα από ύ-
παίθριο λούνα πάρκ και
παλιό πανηγύρι του χωριού
με τούς λουκουμάδες και
τά ζαχαρωτά.

Θημάμαι τότε, μωρό,
που μ' έσερναν οί μεγάλοι
στο «μεγάλο πανηγύρι του
Σταυρού στο "Ομοδος», κι
αγοράζαμε πότε ένα τόπι,
πότε μιá ρόζ πλαστική
τσαντούλα, τί χαρές!

—Αυτή έδώ ή γεύση δέν
είναι βέβαια ακριβώς ή ί-
δια. Δέν είναι ακριβώς τώ
ίδιο τώ πανηγύρι, που τώ
περιμένου, ένα χρόνο οί
χωρικοί τών γύρω χωριών
για να πουλήσουν και ν'
αγοράσουν έμπόρευμα, για
να ανανεώσουν, τώ νοικοκυ-
ριό τους, για να πάρουν
κανένα προικισμό της κό-
ρης.

—Τώρα τώ πανηγύρι δέν
είναι άμεση ανάγκη. Ό
μπακάλης δίπλα πουλά τά
πάντα και στο σινεμά της
γειτονιάς μπορεί να δεις
τρία νέα έργα τή βδομάδα.
Κι' αν πεθυμίσεις ζαχαρω-
τά, δέν έχεις παρά να
μπείς στο πιό κοντινό ζα-
χαροπλαστείο. Κι' αν κα-
τοικείς σε χωριό πρόσθεσε
και τώ τρισέλινο που θα
κοστίσει τώ λεωφορείο για
να κατέβεις στην πόλη και
να χαρείς ό,τι επιθυμεί ή
ψυχή σου.

—Έτσι, είναι. Τώ πα-
νηγύρι όπως κι' όλα τ' άλ-
λα άλλαξε κι' αυτό. Ό-
στόσο, μέσα σ' εκείνο τώ
πολύχρωμο πλήθος που δια-
λαλούσε κι' αγοράζε, ή που
τριγυρνούσε άσκοπα, μέσα
στά μίνι και στα μίντι και
στά καμπανέ πανταλόνια
διέκρινα τή συγκινητική
προσπάθεια, όλων να κρα-
τήσουμε, να διατηρήσουμε
αυτό που πάει να μάς φύ-
γει. Τήν έπαφή τήν ανθρώ-
πινη έπαφή του ενός προς
τόν άλλο αυτήν τήν έπαφή
που μόνο ή παράδοση ενός
λαού για αιώνες, δημιουρ-
γεί. Έστω και με τά ήλε-
κτρικά φωτάκια και τά
τζιούντ μπόξ και τόν δαι-
μονισμένο θόρυβο τών αυτο-
κινήτων ή τών σπήντ —
μπόουτς, τώ πανηγύρι του
κατακλυσμού μάς άφησε τή
γεύση αυτή της παράδοσης
που όλοι αναζητούμε, τώ
θέλουμε ή όχι.